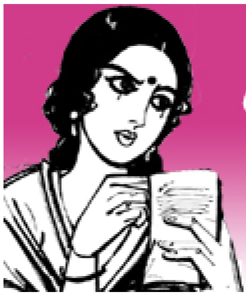

రచయిత్రి ఆత్మహత్య

- జలంధర

(గత సంచిక తరువాయి)

"**బాబుగారూ!** గ్రహాలూ అవీ ఆకాశంలో రూపుదాల్చి, పీఠం వేసుకుని కూర్చుని ఏదీ... ఈ మనుషులిచ్చే తర్పణం కోసరం, నైవేద్యాల కోసరం ఎదురుచూస్తూ ఉంటాయంటారు. పోనీ, కాసేపు అదీ నిజమేననుకుందాము. కానీ ఒక్కొక్క గ్రహం ఒక్కొక్క మనిషి పన్లే చూస్తూ ఉంటే, మిగతా జనాభా గతి ఏమిటిట?! అది సరే... ఒక్క ఇండియాకేనా ఈ నమ్మకాల పీడ?! ప్రపంచంలో ఇవన్నీ ఏమాత్రం నమ్మని గాంగు శుభ్రంగా బతికేస్తున్నారే? వాళ్ళను ఈ గ్రహాలేం చెయ్యవా? బావుంది మీరు చెప్పేది. సమయం వచ్చింది. చచ్చిపోయింది. ఎటొచ్చీ బలవంతంగా పోయింది. అదే కాస్త బాధ... అంతేకానీ, మృత్యువునే మీరు ఆపగలిగితే బాబుగారూ మీ ఇల్లు తిరణాల అయ్యేది. ప్రపంచంలో చావు తప్పించుకుందామనుకోనివాడు లేడు. ఈ పిచ్చి మాటలు నాకు చెప్తే చెప్పారు కానీ, ఇంకెవరి దగ్గరా అనకండి" నిర్మొహమాటంగా నాకు అనాలనిపించిన నాలుగూ అన్నాను. నాకేం భయం...? అంతగా అయితే రేపటినించీ రాడు ఆయన. అంతే!

కానీ ఈ మాటలకు ఆయన బాధ పడినట్లు లేరు. నా వంకే చూస్తున్నారు. ఆ కళ్ళల్లో భావం చూడగానే నాకు మరీ మండిపోయింది. ఏదో కుర్రకుంక అల్లరిని తల్లి సహించినట్లు, పెద్ద హైనా ఉడతపిల్లను చూసినట్లు చూస్తున్నారు. నాకు చిర్రెత్తినట్లైంది. ఏదో అనబోయేటంతలో–

"శంకరం గారూ! మీరు నాస్తికులా?" మెల్లిగా అడిగారు.

"అంటే?"

"దైవశక్తి నాస్తి అనుకుంటున్నారా?"

మాట్లాడలేదు నేను. ఏమనాలి? అప్పుడప్పుడూ తిరుపతీ అదీ వెళ్ళొస్తుంటాను. శనివారం ఒకపూట ఉపోషం ఉంటాను. మా ఆవిడ బ్రతికున్న రోజుల్లో సత్యనారాయణ వ్రతం అదీ చేసేవాళ్ళం. ఇప్పుడు అప్పుడప్పుడు దేవుడి గొడుగులనీ, అయ్యప్ప భజనలనీ ఏదో వచ్చినప్పుడల్లా ఐదో, పదో దానం చేస్తూనే ఉంటాను.

ఈ ప్రశ్న నన్ను ఇంత ఇరకాటాన పడేస్తుందనుకోలేదు నేను. నన్ను నేను ఎప్పుడూ ఈ ప్రశ్న వేసుకోలేదు.

"చెప్పండీ?" ఆయన గొంతు ఖంగుమంది.

"కాదు... అవును. రెండూనూ"

"అంటే?"

"అంటే నేను ఏదో శక్తి ఉందని నమ్ముతాను. అంతేకానీ..."

"అంతేకానీ?"

"దాని చేతుల్లోనే అంతా ఉందని అనుకోను. దానికి ఒక ఊహ కల్పించి మనం మన ఊహగా చూసి, మరొకడూ మరొకటిగా చూసి, పైత్యంలో పడి... ఇవన్నీ నేను నమ్మను."

"మరి అది మన శక్తే. దైవం ఎందుకు మధ్యన"

నిజమే! ఎందుకు? నేను ఆలోచిస్తే బలహీనమైపోతానని,

"అన్నీ మన చేతుల్లో ఉన్నాయనుకోను నేను. కొన్ని కొన్ని సమయాల్లో మన ప్రయత్నాలు వ్యర్థమవుతాయి. అప్పుడు విధి ఒకటి ఉందనిపిస్తుంది."

"అది సరే, మరి అది విధి అయినప్పుడు ఇంక దాన్ని గురించి ఆలోచించంగా. అది మార్చడానికి ప్రయత్నం కూడా చెయ్యం. అప్పుడు ఈ నమ్మకాలు, మొక్కుబళ్లు, జాతర్లు – ఇవన్నీ అజ్ఞానుల వంతు గానీ మనకెందుకుట" రామేశం గారు నవ్వు దాచుకుంటూ అన్నారు.

నాకు మండింది.

"అలా కాదు... నా చేతుల్లో లేదు ఈ పని, విధికి అనిపించినప్పుడు దేముడు జ్ఞాపకానికి వస్తాడు. ఏదో మొక్కుకుంటాము. అహ... మొక్కుకున్నంత మాత్రం చేత అవుతుందనీ, ఈ రాతిబొమ్మలు వింటాయనీ కాదు. అదొక ఆత్మస్థైర్యం ఇస్తుంది. దానితో మనకు కొత్త ధైర్యం వస్తుంది. మన పని సులువవుతుంది. ఇంతకన్న దేవుడి గురించి కన్సెప్షన్ ఇంకేం లేదు" తేల్చిపారేస్తూ అన్నాను.

అమ్మయ్య. ఇలా చెప్పగలగడం వల్ల నా ప్రాణం ఎంతో హాయిగా ఉంది. అయినా కొన్ని కొన్ని ప్రశ్నలు మనని మనం ప్రశ్నించుకోం ఎప్పుడూ. ఆచరిస్తాం. అర్థం ఆలోచించం. వాచీ ఎడం చేతికే ఎందుకు పెట్టుకోవాలి? అన్నం కుడిచేత్తోనే ఎందుకు తినాలి? ఇవన్నీ ఎలాగో దేముడిని ఎందుకు నమ్మాలి అన్న ప్రశ్న కూడా నా వరకూ అంతే మరి.

"కాబట్టి మన చేతుల్లో విషయం లేదని ఒకటి ఒప్పుకున్నారు. మీరు మాట్లాడే విధిని దారి మార్చగల దైవం లేదా నమ్మకం ఒకటుందన్నారు. అంతవరకూ నిజమేనా?!"

"నేను దైవం ఉన్నాడనడం లేదు. ఆ ఆలోచన నాకు ధైర్యాన్నిస్తుందంటున్నాను" మొండిగా అన్నాను.

"అంటే లేనిది ఉందని ఆత్మవంచన చేసుకుంటున్నారన్నమాట. మరి ఈ రాముడి ఫోటో, ఈ హనుమంతుడి ఫోటో – ఇవన్నీ ఏమిటిట?"

అటు చూశాను. నిజమే. రాముడి ఫోటో ఇంట్లో ఉంటే శాంతి అని మా ఆవిడ ఉంచిందది. ఆవిడ పోయిన తరవాత కూడా అలాగే ఉంచేశాను. అదెందుకందో ఆ మాట?! హనుమంతుడి పటం అంటారూ...? ఒంటరిగా ఉంటాను. ఏదో గాలి, ధూళీ ఇవన్నీ రాకుండా వాయుపుత్రుడు కాపాడతాడంటారుగా. అందుకని రాముడి హనుమంతుడున్నాడనుకోండి. అయినా విడిగా ఉంటే కొంచెం పవర్ ఎక్కువ ఉంటుందని... కానీ ఈ మాటలన్నీ బైటకు అంటే ఈ రామేశం గారు ఆత్మవంచన అంటారు. ఎలా?

"తీసెయ్యండి ఆ ఫోటోలు. పోనీ నేను తీసెయ్యనా?" గభాల్న లేస్తూ అన్నారు.

"అయ్యో వద్దండీ. అవి ఇప్పటివి కావు" గబుక్కున లేస్తూ అన్నాను. ఈ ముసలాడు అసలే తిక్కమనిషి కూడా.

"ఏమిటండీ ఆ ఖంగారు! ఆఫ్టాల్ అవి కాలెండర్ బొమ్మలండీ. మీరు ఫ్రేం కట్టించారు కాబట్టి పటాలయ్యాయి. మూడు రూపాయలు పెడితే మళ్ళీ దొరుకుతాయి..." లేస్తూ అన్నారు.

"అది కాదు... అది నేను రోజూ దణ్ణం పెట్టుకునేది..."

"అంటే దేనికి దణ్ణం? ఈ కాలెండరుకా? పోయిన సంవత్సరం ఈ బొమ్మలు వేసిన కంపెనీ వాళ్ళు, ఈ సంవత్సరం అర్ధనగ్న సుందరిని వేశారు. కాబట్టి ఆర్టిస్టులోనో, కాలెండరులోనో దేముడు లేడు. మరి మీ పూజ ఎవరికట?"

"నాకు నమ్మకమున్న అజ్ఞాత శక్తికి!"

"అంటే అది వచ్చి ఈ కాలెండరులో కూర్చుంటుందా?"

"నా వరకు అంతే" మొండిగా అన్నాను.

"దానికేం పనిలేదా? ప్రపంచం మొత్తం వదలి మీ కాలెండర్లో కూర్చుని మిమ్మల్ని రక్షించడమేనా?"

"ఏమో! నాకు మొక్కుకుని వెళితే అనుకున్న పని అవుతుంది. అంతే!"

"ఓహో! అంటే మీ దృష్టి ప్రకారం సృష్టిశక్తో, అజ్ఞాత శక్తో ఏదో ఎంత చీపంటే – మీ మాటలు విని, మీ కోరికలు ఎట్లాంటివైనా సరే తీర్చి మీ కొబ్బరికాయలు, మొక్కుబడులు ఆస్వాదించి, మిమ్మల్ని రక్షించి, మీ వెనుకాలే వచ్చి మీ పనులు చేసి పెడుతున్నదన్నమాట. ఇదేనా భగవంతుడంటే మీ కన్సెప్షన్?" ఆయన మాటలు మంచు కత్తి ఝుళిపిస్తున్నట్లున్నాయి.

"అలా అంటే ఏమో కానీ...." అయోమయంలో పడుతూ అన్నాను నేను.

మా బామ్మగారు చిన్నప్పుడు ఊరు వెళ్లి వస్తే చాలు – రాసులు కొద్దీ వండి నైవేద్యం చేసేది. ఎందుకంటే, తనంత శ్రద్ధగా ఎవరూ పెట్టకపోవడం వల్ల దేముడు పస్తు పడున్నాడట. ఇలా తింటూ పోతే పాపం ఆ దేముడి గతి?! నవ్వొస్తుంది నిజమే. కానీ, నేను చేస్తున్న పని మాత్రం?!

"మీకన్న నాస్తికులు కోట్ల రెట్లు నయం శంకరం గారూ! వారి సంఘర్షణలో, పట్టుదల్లో, మూర్ఖత్వాన్ని ఎదిరించి మూఢనమ్మకాలను ఎదుర్కొనే ప్రయత్నంలో నాకు సర్వేశ్వరుడు కనపడతాడు. మీరేం చేస్తున్నారో, ఎందుకు నమ్ముతున్నారో మిమ్మల్ని మీరు ప్రశ్నించుకోకుండా, సనాతనత్వం కింద తల దాల్చుకుని దణ్ణంపెట్టి యాచించుకోవడం వక్కపొడి తిన్నంత సులభంగా అలవాటు చేసుకున్న మీకన్న వాళ్లంటేనే ముచ్చట నాకు. నాకు తెలిసిన భగవంతుడు తప్పకుండా ఇక్కడ లేడు. వాళ్ల ప్రయత్నాలలోనూ, అన్వేషణలోనూ, తెలుసుకునే జ్ఞానంలోనూ ఉన్నాడు" ఆయన గొంతులో ఆవేశం పదును తేలింది.

నాకు అంతా అయోమయం అయిపోయింది. ఏమిటిదంతా? ఈయనేమిటి? ఈయన వాదనేమిటి? ఎటు ఈడుస్తున్నాడు నన్ను? అయినా, ఉమ గోలంతా వదిలి ఇదేమిటి?

"అరిషడ్వర్గాలను అరికట్టుకోడానికి, పాపాన్ని పెరగనీయకుండా ఉండటానికి, సాధించే పని మీద ఏకాగ్రత కుదరడానికి, నీలో కొంత ప్రక్షాళన కలగడానికి ఏర్పడినవి ఈ ముడుపులు, జాతర్లు, నియమాలు. ఒకసారి సర్వేశ్వరాన్వేషణలో పడ్డ వ్యక్తి ఒక్కొక్క బంధాన్నే ఛేదించుకుంటూ పై మెట్టుకు రావడానికి ఏర్పడినవి ఈ శమదమ నియమాదులు. అంతే కానీ, ఏదో ఎగ్జిబిషన్ చూసొచ్చినట్లు దేవాలయానికి వెళ్లి రావడం, ఏ అయ్యప్ప దర్శనానికో నలభై రోజులు నియమంగా ఉండి వెళ్లి వచ్చి విస్కీ బాటిల్స్ ఓపెన్ చెయ్యడం, తద్వారా ఇన్ని ఔన్సుల పుణ్యం మూటకట్టుకున్నామని ఆత్మవంచన చేసుకోవడం – ఇదంతా ఏమిటంటే... భగవద్గీత తల కింద పెట్టుకుని నిద్రపోయి మోక్షాన్ని కోరుకోడం లాంటిది. ఇదంతా అహం సంతృప్తి పడటానికి. అంతే."

"ఇంతకీ ఏమంటారు మీరు?" నాకు మాడున రపీరపీల్మని నూనె అంటినట్లుంది.

"నేనేమంటాను అన్నది కాదు ముఖ్యం. నేనెప్పుడూ ఒకటే అంటాను. మీరేమంటారు అన్నది ముఖ్యం. ఆలోచించుకోండి బాగా. ఆలోచిస్తే – మీరు ఆచరించే ఆచారాలు, మీరు మొక్కుకునే మొక్కుబళ్లు, మీ దిక్కుమాలిన ఊహల్లో రూపొందించే భయంకర మూర్తి – ఇవన్నీ మీకే అర్థమవుతాయి. వస్తాను. టైం అయింది" మెల్లిగా లేచి పై ఉత్తరీయం దులుపుకుని వెళ్ళిపోయారు ఆయన. అటే చూస్తూ కూర్చున్నాను నేను.

4

ఆ తరువాత వారం పదిరోజులు నేను ఆలోచిస్తూనే గడిపాను. నాకు ఏదో తెలిసీ తెలియని స్థితి. రామేశం గారు మొత్తానికి నాలో ఏవో మూసివున్న తలుపును బలవంతంగా తోసి తెరిచి వెళ్లిపోయారు.

ఒక మధ్యాహ్నం ఎవరో తలుపు కొడుతున్నారు. నాకు తెలియకుండానే అంతర్గతంగా రామేశంగారి రాక కోరుకుంటున్నాను. అందుకే గభాలున లేచి తలుపు తీశాను.

ఉప్పెనగాలిలా ఒకామె, ఆమె వెనక ఎవరో వ్యక్తి లోపలికి వచ్చారు.

ఆమె చేతిలో ఉమ ఫోటో ముఖపత్రంగా ఉన్న 'ఈతరం' తెలుగు వీక్లీ ఉంది.

ఆవిడే చొరవగా లోపలికి వచ్చి కుర్చీలో కూర్చుని పరిచయాలు ప్రారంభించేసింది.

అతను 'ఈతరం' పత్రిక సంపాదకుడు. పేరెన్నికగన్న రచయిత, జర్నలిస్ట్... పేరు రాఘవట. ఆమె శ్రీమతి సుధా రాఘవ. మాట్లాడ్డానికి ఏం లేనట్లు అతను పొడిపొడిగా మాట్లాడుతున్నాడు.

కానీ ఆమె మాత్రం చాలా గట్టిది.

నమస్కారాలు, పరిచయాలు అవగానే ఆవిడ అసలు విషయానికి వచ్చేసింది.

ఉమ కథలను, కవితలను ఎక్కువగా ఎంకరేజ్ చేసేది అతని పత్రికేనట. ఆమె కథలకు ఎక్కువగా బొమ్మలు అవీ వేసిన ఆర్టిస్టు విరించిట. అతను, రాఘవ ప్రాణస్నేహితులు. ఇంతవరకు బాగానే ఉంది. కానీ ఉమ చనిపోయిన పదిహేను రోజుల తరవాత ఉమ రాసిన ఆఖరి ఉత్తరం... అదీ విరించికి రాసింది తీసుకుని అతను రాఘవ దగ్గరకు వచ్చాడట.

"ఏమిటీ? ఉమకు, అతనికి కొంపదీసి ఏమైనా...?" అడగలేక అడిగాను ఆ ప్రశ్న.

"అలా అయినా బావుండిపోను. వాళ్ళిద్దరు కలిసి ఏమయ్యేవారో... బ్రహ్మచారి... అతనిదేముంది? అదికాదు విషయం" గబగబా అంది ఆమె.

"మరి?" అనుమానంగా అడిగాను.

కాస్సేపు మాట్లాడలేదామె. ఏదో చెప్పలేకపోతోంది. నేను రాఘవ వంక చూశాను. అతను చటుక్కున లేచి వెళ్లి కిటికీ దగ్గర నిలబడి బైటకు చూడటం మొదలుపెట్టాడు.

నాకు ఒళ్లు మండింది. ఇదుగో ఈ భావుకుల ముఠా అంటే నాకందుకే కోపం. విషయం ఎంత పెద్దది? చర్చ ఏమిటో ఇంకా తెలియదు. ఎదటివాళ్ళ భావాలు వాళ్ళకనవసరం – వాళ్ళ భావుకత బాధ తప్ప. ఆ కిటికీలోంచి ఏమీ కనబడదు – ఎండిపోయిన చెట్టు, మబ్బుల్లేని ఆకాశం తప్ప. అయినా అతన్నేమీ అనే పరిస్థితి కాదు కాబట్టి.

"మీరు చెప్పండి రాఘవా..." నేనింకా మాట పూర్తి చెయ్యనేలేదు.

"నేనే చెబుదామనుకుంటున్నాను శంకరం గారూ! ఆ ఉత్తరాన్ని బట్టి..."

"ఊ...!"

"ఆమె నన్ను గాఢంగా ప్రేమించారనీ, నన్ను దూరం చేసుకుని బతకలేక చనిపోయారనీ వీళ్ళు అర్థం చేసుకుని రభస చేస్తున్నారు"

ఒక్క క్షణం నాకు నోట మాట రాలేదు.

ఏమిటీ కొత్త ట్విస్ట్? అతనివంక పరీక్షగా చూశాను. ఈ ముప్పావుగంట నించీ అతను నాకు సుధారాఘవ గారి భర్తగా దర్శనమిస్తున్నాడే కానీ ఒక ప్రత్యేక వ్యక్తిగా, అందులో మా ఉమ ప్రేమించదగ్గ వ్యక్తిగా కనిపించడం లేదు. అయినా ఈ ప్రేమ అనేది పైత్యప్రకోపం లాంటిది. దానికి అర్థమేం లేదు. సరే... ఈ గందరగోళమేమిటసలు?

"మీకు, ఉమకు అంత పరిచయం ఉందా?" సూటిగా అడిగాను తేరుకుని.

అతను ఏదో మాట్లాడబోయాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments